

F. t. l. vedr. retsplejeloven

uvæsentlig. I sådanne tilfælde bør klageren dog vejledes om muligheden for at indgive klage direkte til klageorganet.

I motiverne til de gældende regler om lokalnævn er det forudsat, at den hidtil fulgte praksis vedrørende politiets behandling af mindre klager skulle opretholdes. Efter denne praksis bliver mange små klager afgjort ved en samtale mellem en overordnet polititjenestemand og klageren. Herved kan fejltagelser og misforståelser opklares, og klageren vil undertiden være tilfreds hermed. Det kan endvidere tænkes, at klageren får medhold i sin klage, f.eks. hvis den indklagede polititjenestemand erkender at have optrådt ukorrekt.

I punkt B.7. i vejledning nr. 7 af 18. januar 1982 vedrørende behandlingen af klagesager, der henhører under lokalnævnene vedrørende politiets virksomhed, anføres det herom, at såfremt klageren i sådanne tilfælde modtager en beklagelse af det passerede med tilsagn om, at forholdet vil blive påtalt, og han erklærer sig tilfreds hermed, vil der ofte ikke være behov for at iværksætte nogen undersøgelse. Klageren må imidlertid vejledes om sin adgang til at få klagen indbragt for lokalnævnet, ligesom der skal udfærdiges et notat om det passerede. Sagen bør endvidere forelægges lokalnævnet til gennemsyn, således at nævnet får lejlighed til at træffe bestemmelse om at iværksætte en nærmere undersøgelse.

Såfremt der gennemføres en ny klageordning, bør der efter udvalgets opfattelse fortsat være mulighed for på denne måde uformelt at klare mindre klager. Det ville virke helt særpræget, hvis personer, der rettede henvendelse til politiet med mindre klager, uden undtagelse skulle henvises til et klageorgan, uden at politiet på nogen måde måtte forholde sig til henvendelsen. Set fra klagerens synspunkt ville det virke uforståeligt og formalistisk, hvis man uden videre blev »affejtet« i sådanne tilfælde, hvor sagen måske straks kunne være afklaret i mindelighed. Hvis der stilles krav om, at politiet altid skal vejlede klageren om den formelle klagemulighed, og at der skal udfærdiges en notits om det passerede, som forelægges klageorganet, finder udvalget, at det forekommer ubetænkeligt at opretholde muligheden for, at politiet selv behandler mindre klager, når klageren er indforstået hermed.

3.1.3. Politiets deltagelse i efterforskningen

Uanset hvilken løsningsmodel man vælger, vil det efter udvalgets opfattelse være urealistisk at forestille sig, at politiets deltagelse i efterforskningen i sager mod politipersonale fremover helt kan undværes. Der vil utvivlsomt opstå tilfælde, hvor man nødven-

digvis må trække på politiets ressourcer og særlige sagkundskab.

Betænkningen nævner som et nærliggende eksempel tilfælde, hvor der er behov for hurtigt at sikre beviser. Politiet opretholder et landsdækkende døgnberedskab og vil være i stand til med kort varsel at rykke ud for at indsamle tekniske spor, sikre sig eventuelle tilstedeværende vidners identitet og lignende. I visse sagstyper, f.eks. færdsels-sager, vil det være nødvendigt eller hensigtsmæssigt straks at foretage i hvert fald foreløbige afhøringer af de tilstedeværende vidner. Det er efter udvalgets opfattelse svært at forestille sig et klageorgan, der kan gøre noget tilsvarende.

Det er ifølge udvalget også klart, at der vil kunne opstå tilfælde, hvor politiet må gribe ind og bringe en ulovlig handling til ophør og i den forbindelse eventuelt anholde sigtede. Hvis f.eks. en politimand kører spirituskørsel, må politiet standse ham og i den forbindelse sikre sig hans identitet og sørge for, at der bliver taget blodprøve m.v.

På nogle områder besidder politiet en særlig ekspertise, som der efter udvalgets opfattelse også under en ny klageordning bør være mulighed for at drage nytte af. Man kan f.eks. nævne analyse af fingeraftryk eller undersøgelse af andre tekniske spor.

Det kan ifølge betænkningen heller ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor der er behov for hurtigt at gennemføre en så omfattende efterforskning, at man kun ved at inddrage politipersonale kan indsætte de fornødne personalemæssige ressourcer.

Efter udvalgets opfattelse vil det derfor ikke være hensigtsmæssigt at indføre en klageordning, der fuldstændig udelukker politiets deltagelse i efterforskningen. I så fald ville dette kunne indebære en betydelig risiko for, at efterforskningen i sager mod politipersonale blev ringere end i sager mod andre borgere.

3.1.4. Tiltalekompetence

Af udvalgets kommissorium fremgår det, at udvalget bl.a. skulle vurdere, om der er behov for at ændre reglerne om kompetencen til at rejse tiltale i straffesager mod politipersonale, og i bekræftende fald fremkomme med forslag til sådanne ændringer.

I de tre mulige løsningsmodeller, som beskrives i betænkningens kapitel 13-15, er det statsadvokaten (eller evt. rigsadvokaten eller Justitsministeriet), der træffer afgørelse i tiltale spørgsmål. Dette reflekterer udvalgets principielle opfattelse, hvorefter tiltalekompetencen i sager mod politipersonale ikke bør henlægges til særmyndigheder uden for den almindelige strafferetspleje.